

FAILI 2/2017

Tiedonhallinnan ja arkistoinnin erikoislehti

TAPAHTUMAT

Kynällä vai sähköllä s. 4

Yritysarkistot koolla s. 10

DLM muuttaa Viroon s. 15

Archiving Riiassa s. 19

IRMS etsi agentteja s. 22

ARKISTOT

Reaganin puuhamaa s. 26

Orbán uhkaa OSAa s. 30

KOULUTUS

UCLA tuottaa huiput s. 34

Koulutuskatsaus 1 s. 36

Toimitus

Päätoimittaja: Osmo Palonen,
Hyvät Neuvot - Besserwisser Oy
osmo.palonen@iki.fi

Julkaisutoimikunta

Pekka Henttonen, Tampereen Yliopisto,
Riitta Itälä
Susanna Kokkinen, pj, Aalto-yliopisto
Pekka Lähteenkorva, Urho Kekkosen Arkisto,
Juho Rännäli, Tulli
Johannes Valo Hyvinkään kaupunginarkisto

Toimitus pidättää itselleen oikeuden editoida julkaistavaksi tarjottua aineistoa. Kirjoitukset pyydetään toimittamaan ensisijaisesti txt-muodossa. Valokuvat JPEG- (paras laatu) PNG- tai TIFF-muodossa. vähintään 300 dpi/20x15cm.

Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Vuosikerran hinta 2016 on 60,00, opiskelijat 10,00 euroa. Tilaushintoihin lisätään arvonlisävero 10 %.

ISSN 1237-2196

Painosmäärä 500 kpl

Julkaisija

Liikearkistoyhdistys ry, PL 271, 00101 HELSINKI
www.liikearkistoyhdistys.fi

Puh. 044-5512029

Tilaukset

sihteeri@liikearkistoyhdistys.fi

Ilmoitukset

Ilmoitusmyynti, puhelin 040 546 6999

Ilmoitushinnat 2016

1/1 sivu takakansi 4-väri 1250

1/1 sivu 3. kansi 4-väri 1050

1/1 muut sivut 4-väri 850

½ muut sivut 4-väri 550

Toistoalennus: sama aineisto 4 ilmoituskertaa 20%,

2 ilmoituskertaa 10%.

Ilmoitusvalmistus 50 e/sivu.

Oman mainosmateriaalin postitus lehden mukana: kokosivun ilmoitushinta ja lisäksi sisänpisto- ja postituskulut.

Hintoihin lisätään arvonlisävero.

Hinnat sitoutumuksetta.

Ilmoitusaineiston tekniset tiedot

Painotuotteen koko 173 X 245 mm.

Tiedostomuodot valmiit aineistot painettava pdf, fontit konvertoituina, järjestelmä Windows.

Kuvat jpeg, tiff, eps, värijärjestelmä CMYK.

Kuvaresuolutio vähintään 300 dpi

Muista tiedostomuodoista ota yhteyttä.

Aineiston toimitusosoite:

osmo.palonen@iki.fi tai

Osmo Palonen, Lampaankuja 1 79600 Joroinen

Paino

Finepress Oy, Turku 2017

SISÄLTÖ

PÄÄKIRJOITUS

3 Koulutus on ongelma
Osmo Palonen

TAPAHTUMAT

4 Kynästä sähköiseen
Kalle Autio

10 Yritysarkeistojen tulevaisuus esillä Tukholmassa
Mikko Hyvärinen

13 Mikkeliläisesityksiä San Franciscossa
Anssi Jääskeläinen

15 DLM tutustui Maltaan
Anssi Jääskeläinen ja Liisa Uosukainen

17 Tieto – sillä kulkee kaikki
Miia Kosonen

19 Archiving 2017 Riiassa
Miia Kosonen ja Olli Alm

22 IRMS etsi muutosagentteja
Mikko Hyvärinen, Aulikki Pakanen, Maija-Liisa Pylkkänen, Marjut Vuorinen

ARKISTOT

26 Republikaanien puuhamaassa
Pekka Henttonen

30 Kylmän sodan aineistot ja OSA-arkisto uhanalaisena
Arpad Welker

KOLUMNIT

33 Viimeinen Failini
Osmo Palonen

KOULUTUS

34 UCLA kouluttaa USA:n huippuammattilaiset
Pekka Henttonen

36 Katsaus asiakirjahallinta- ja arkistokoulutukseen 1
Ville Antikainen

KIRJAT

38 Valtionarkisto astui uuteen aikaan
Pekka Henttonen

ARKISTOTEKNIikka

40 Digitaalisten aineistojen jatkojalostus
Toni Suutari

JÄRJESTÖT

43 Normipäivät Tampereella
Johannes Valo

PUHEENVUORO

44 Tekoälyä ja asiakirjahallintoa
Aulikki Pakanen

HENKILÖT

46 Failin uusi päätoimittaja esittäytyy
Juha Henriksson

Ilmoitukset: Elka, Disec s.48

Kansi: Liikearkistoyhdistyksen kevään teema-päivässä saksalaiskouluttaja Bernd Wild kertoi tunnistautumisen- ja luottamuspalvelu EIDASista ja muista sähköiseen allekirjoitukseen liittyvästä. Kuva: Juha Anttila.

PÄÄKIRJOITUS

Koulutus on ongelma

Tämä on viimeinen pääkirjoitukseni Failissa. Kolmosnumerosta lähtien päätoimittajan vastuun lehdestä ottaa arkistonjohtaja *Juha Henriksson*. Juha kertoo omasta urastaan kirjoittamassaan esittelyssä toisaalla lehdessä. Tutustuin Juhaan EU-projektissa jo yli kymmenen vuotta sitten ja totesin hänen intonsa kehittämää toimintaa sekä laajemmin että oman pienen yksikön kannalta yhteistyössä niin kansainvälisesti kuin näissä Suomen pienissä piireissä.

Vanhassa ja uudessa päätoimittajassa on jotakin samaakin: minä olin historiaa opiskeleva sanomalehtimies ja faktori, joka teki pitkän rupeaman myös insinöörin töitä, Juha taas on DI-koulutuksen saanut musiikkitehteilijä. Meidän uraputkemme ei ole ollut suora yliopistosta arkistoon tai yrityksen tiedonhallintaan ammattilaiseksi – uskonkin, että poikkeuksellinen tausta helpottaa päätoimittajan tehtävissä ja laajentaa näkemystä. Tietysti kaikki päätoimittajat tarvitsevat tukea lukijoilta, kirjoittajilta ja julkaisijalta, sitä toivon teidän antavan myös Juhalle.

Viimeisessä julkaisutoimikunnan kokouksessa toivottiin, että pääkirjoituksessa käsiteltäisiin tiedonhallinnan ja arkistoinnin koulutusta, josta lehdessä on myös kolmea koulutusohjelmaa koskeva esittely. Toivottavasti seuraavaan numeroon *Ville Antikainen* saa vastaukset myös Jyväskylästä, Mikkelistä ja Oulusta, jotta kokonaisuus saadaan täydennettyä. Vaikka näitä korkeasteen koulutusmahdollisuuksia siis onkin, tuntuu kuitenkin, että

arkistointi ja asiakirjahallinta - tai pitäisiköhän sitä nimittää organisaatioissa syntyvän tiedon elinkaaren hallinnaksi - jää sivuosaan maisteriohjelmista huolimatta. Kun alan lippulaiva Tampereen yliopisto alkaa olla samassa tilanteessa kuin 2000-luvun alkuvuosina. Tutkimus ja opetus on jäämässä yhden henkilön varaan.

Nämä Arkistoalan ja asiakirjahallinnan maisteriopinnot Turussa ja Asiakirjahallinnan ja arkistoalan maisteriohjelma Itä-Suomen yliopistossa valmistavat maistereita, jotka kyllä vastaavat aiemmin arkistolaitoksessa suoritettuja asiakirjahallinnon ja arkistotoimen perustutkintoa ja ylempää arkistotutkintoa, mutta opiskelijan pääaine on jotakin muuta kuin informaatiotutkimusta tai organisaatiotiedon hallintaa. Ymmärtääkseni sama koskee myös Jyväskylän ja Oulun maisteriohjelmiä.

Yliopistoissa siis koulutetaan julkisen sektorin tarpeisiin maistereita, jotka hallitsevat konstit ja metodit asiakirjojen käsittelyyn ennen kaikkea arkiston kannalta, onhan opetuskin yleensä tuotettu yhteistyössä maakunta-arkistojen kanssa. Mutta näillä ohjelmilla ei kouluteta osajia, jotka voisivat hallita kehittää ja ymmärtää organisaatioiden – vaikkapa kansainvälisesti toimivien yritysten - tiedonhallinnan kokonaisuutta. Tämä vaatisi yliopistojen panostamista omaan tutkimus- ja opetushenkilöstöön ja pakollisuutta yhdistää opintoihin informaatioteknologialla. Jotta tällaista eteenpäin katsovaa opetusta voidaan antaa, on sen tukena oltava tohtoritason ja post-doc tutkimusta. Kovinkaan

lupaavaa ei ole, että arkistomaisereita tuottavan yksikön tutkimus määritellään: *”Historian tutkimus painottuu eurooppalaisen yhteiskuntakehityksen ja kulttuurin sekä luonnonresurssien käytön tarkasteluun aina Jäämeren rannoilta Itämerelle. Keskeisiä historiallisen tutkimuksen osaamisen alueitamme ovat: rajat ja raja-alueet, eurooppalainen valtionmuodostus, koulutuksen historia ja terveys ja hyvinvointi.”*

Vaikka itse olenkin historian maisteri, on tiedonhallinnan tehtävissä historian opinnoista hyötyä lähinnä yleissivistyksen kannalta, jotta ymmärtää sen mitä, miksi ja mihin tarkoitukseen tietoa halutaan säilyttää yleisesti saatavilla. Omaan tutkintooni sisältyneet tietojenkäsittelytieteen aineopinnot ovat tiedonhallinnan ammattilaiselle paljon tärkeämmät kuin tieto siitä, miten Kemijärven sellutehdas synnyttiin poliittisena prosessina. Siksi onkin surullista että alkuperäinen ajatus Mikkelin ammattikorkeakoulun maisteritason koulutuksesta taitaa olla vesitetty. Historiausta tiedonhallinnan ja arkistoinnin ammattilaiselle ei todellakaan ole välttämätön, pikemminkin päinvastoin.

Viime numerossa lupaamani juttu Madeiran arkistosta ei toteutunut. Yhteyteni, niinkuin pikkuhiljaa uusien asioiden tuntemukseni alkavat ilmeisesti olla katoamassa.

Lopuksi kiitän kaikkia teitä, jotka olette olleet matkalla mukana vähän venyneellä kymmenvuotiskaudellani.

Osmo Palonen

Kynästä sähköiseen

Liikearkistoyhdistyksen sähköisen allekirjoituksen teemapäivä

Kalle Autio

Asiantuntija,
asiakirjapalvelut
Senaatti-kiinteistö

Jokainen meistä on kyllästynyt sopimuspaperien tulostamiseen, kasaamiseen, allekirjoitusten metsästämiseen ja paperien postittamiseen sekä niiden skannaamiseen ja arkistointiin, mutta onko sähköinen allekirjoitus lopulta vastaus kaikkeen tähän ja mitä uusia haasteita sellaisen käyttöönotto tuo tullessaan? Näitä ja monia muita aiheeseen liittyviä näkökulmia pohdittiin Liikearkistoyhdistyksen kevään teemapäivässä Sokos Hotel Presidentissä huhtikuun lopussa. Mielenkiintoinen ja ajatuksia herättänyt tapahtuma keräsi paikalle lähes 50 aiheesta kiinnostunutta.

Osapuolten, tarpeiden ja vaiheiden tunnistaminen

Päivän puheenjohtaja ja yhdistyksen koulutustoimikunnan vetäjä **Juha Anttila** (IITC Oy) johdatteli yleisön sähköisen allekirjoituksen perusteisiin nostamalla esiin muuttaman keskeisen näkökulman, jotka tulisi ottaa huomioon sähköistä allekirjoitusta harkittaessa. Ensimmäkin on tärkeää tunnistaa, kenen välillä allekirjoituksia tehdään: onko kyse yritysten/organisaatioiden välisestä (B2B), kuluttajan ja yrityksen välisestä (B2C) vai kuluttajien keskinäisestä (C2C) toiminnasta. Sen jälkeen voidaan määrittää,

tarvitaanko allekirjoituksessa vahvaa vai heikkoa tunnistautumisen tasoa. Vahvoja tunnistustapoja ovat mm. HST-kortit, mobiilivarmenne ja pankkien tarjoamat tupas-tunnisteet, jotka ovat edelleen yleisin ja käytetyin menetelmä. Heikkoja ja kevyempiä ratkaisuja ovat esimerkiksi organisaation käyttäjähallinnan avulla toteutettu Active Directory (AD) ja sähköpostitunnistus. Edellä mainittujen välimaastoon mahtuu lukuisia muita menetelmiä ja niiden yhdistelmiä joista valita.

Sähköisessä allekirjoituksessa ei ole kyse yhdestä yksittäisestä tapahtumasta, vaan Anttila näkee sen koostuvan viidestä keskeisestä vaiheesta: tunnistaminen, valtuudet, allekirjoitus, säilytys ja toden-

Teemapäivän pääpuhujaksi oli Bernd Wild, jonka tulon takana oli jälleen Liikkarin ja PDF/A Competence Centerin hyvä yhteistyö.

taminen. Hyvään lopputulokseen voidaan päästä, kun ymmärretään osapuolien tarpeet, allekirjoitusprosessin eri vaiheet ja tekninen näkökulma.

Anttila muistutti, että monesti ongelmana on se, että organisaatioissa mietitään liian järeitä ratkaisuja. Varsinkaan organisaation sisäisissä asioissa näin ei kannata tehdä, vaan esimerkiksi sisäisiä asiakirjoja voidaan allekirjoittaa heikommalakin tunnistusmenetelmällä (esim. AD-pohjainen tunnistaminen). On ylipäänsä tärkeää pohtia ja kyseenalaistaa se, mitkä asiakirjat vaativat allekirjoituksen. Lopuksi Anttila esitteli konkreettiset esimerkit työkululla toteutetusta sisäisestä sähköisestä allekirjoituksesta ja sähköisestä allekirjoituksesta ulkoisessa palvelussa.

Mikä ihmeen eIDAS?

Tapahtuman pääpuhujaksi oli tällä kertaa saatu vieraileva tähti suoraan Saksasta. Tohtori **Bernd Wild** on karlsruhelaisen Intarsys Consulting GmbH -yrityksen perustaja sekä toimitusjohtaja ja toimii myös PDF/A Competence Centerin johtokunnan jäsenenä. Wildillä on yli 20 vuoden kokemus sähköisen asianhallinnan monimutkaisista asiakasratkaisuista. Sen lisäksi hänen yrityksensä on luonut monia PDF-yhteensopivia ratkaisuja. Näiden teemojen ohella hän on ollut suosittu puhuja myös monien muiden teemojen osalta, mm. PDF-dokumenttien arkistoinnin tiimoilta.

Mielenkiintoinen aihe keräsi paikalle lähes 50 kuulijaa. Kuvat: Juha Anttila

Koulutukseltaan tohtori Wild on fyysikko, ja hänellä on tutkimustaustaa myös tekoälyn kehittämisestä ja tuotteistamisesta.

Wildin ensimmäinen puheenvuoro keskittyi Euroopan Unionin eIDAS-asetukseen sähköisestä tunnistamisesta ja luottamuspalveluista (Electronic identification and trust services for electronic transactions in the internal market). Asetuksen tavoitteena on EU-tasoinen sujuva sähköinen asiointi ja luotettavat palvelut.

Niin sähköisessä allekirjoituksessa kuin useissa verkkopalveluissa on tärkeää tunnistaa osapuolet luotettavasti. Tähän asti palvelujen käyttö on ollut ongelmallista yli kansallisten rajojen, sillä lähes joka maalla on tähän liittyen oma lainsäädäntö ja menetelmät (28 erilaista). eIDAS-asetus pyrkii poistamaan näitä ongelmia muodostamalla EU:sta yhden alueen, jossa erilaisia palveluja voidaan käyttää yli maarajojen. Tämän mahdollistaa ennen kaikkea sen, että asetus määrää jäsenvaltiot laatimaan luettelon niistä tunnistusmenetelmistä, joita ko. maa esittää muille maille hyväksyttäväksi luotettavaksi tunnistusmenetelmäksi. Käytännössä tämä tarkoittaa

sitä, että Suomen EU:n komissiolle ilmoittamat (ja Komission hyväksymät) vahvat sähköiset tunnistusvälineet (esim. verkkopankkien TUPAS, mobiilivarmenne ja VRK:n varmenteet) kelpaavat missä tahansa jäsenvaltiossa ja päinvastoin.

Tunnistusvälineiden lisäksi asetuksen toinen kivijalka ovat erilaiset sähköiset luottamuspalvelut (trust services) kuten sähköiset allekirjoitukset, sähköiset leimat ja sähköiset aikaleimat. Esimerkiksi Väestörekisterikeskuksen tarjoama sähköisiin allekirjoituksiin tarkoitettu laatuvarmenne on yksi luottamuspalvelu.

Asetuksen kunnianhimoinen tavoite on tarjota sähköisiä tunnistusvälineitä, joilla on mahdollista tunnistautua julkishallinnon palveluissa koko EU:ssa viimeistään syksyllä 2018. Sen lisäksi asetus antaa palveluntarjoajalle mahdollisuuden osoittaa selkeästi, että sen verkkopalveluita varten tarjoama tuote (mm. allekirjoitusvarmenne) on luotettava. eIDAS on tullut voimaan 1.7.2016.

Sähköisen allekirjoituksen näkökulmasta eIDAS ainakin teoriassa mahdollistaa luopumisen papereis-

ta ja kynäallekirjoituksista EU-alueella. Wild mainitsi, että Yhdysvalloissa ei ole näin tarkkoja vaatimuksia tunnistautumisesta ja siksi sieltä tulevat palveluntarjoajat eivät ole pärjänneet Euroopassa. Palveluntuottajia varten asetus sisältää ns. tarkistuslistan, jota noudattamalla voi saavuttaa asetuksen liittyvän sertifiointin eli pääsyn luotettujen palveluntarjoajien listalle. Sertifiointi on melko kallista ja voimassa ainoastaan kaksi vuotta kerrallaan.

Asetuksen toteutumiseen liittyy edelleen useita haasteita, joista Wild mainitsi mm. sen, kuinka jäsenvaltiot epäilevät ja hyväksyvät toistensa tunnistusmenetelmiä: eri maissa on hyvin vaihtelevat käytännöt siitä, miten henkilöllisyys on varmistettu.

eIDAS-asetukseen sisältyy useampi toteamus siitä, ettei sähköisesti laadittuja tai allekirjoitettuja asiakirjoja voida lain edessä syrjiä suhteessa perinteisiin menetelmiin ja paperiin, mikä entisestään lisää asetuksen painoarvoa. Luonnollisille henkilöille tarkoitettujen sähköisten allekirjoitukset ja oikeushenkilöille tarkoitettujen sähköisten leimat ja sinetit ovat siis yhtä päteviä kuin

perinteiset menetelmät. Wild mainitsi, että ennen eIDASa sähköisen allekirjoituksen tilanne Saksassa oli varsin monimutkaista, rajoittunutta, laiteriippuvaista, mutta nyt asetuksen myötä ollaan menossa kohti parempaa suuntaa. Lopuksi Wild totesi, että eIDAS tukee myös erilaisia mobiiliratkaisuja.

Puheenvuoronsa lopuksi Wild rakensi siltaa asetuksen, sähköisen allekirjoituksen ja PDF:n välille. PDF:ää voidaan yleisesti ottaa pitävä ”sähköisenä paperina” ja suurin osa sähköisesti allekirjoitetuista asiakirjoista on nimennäköisiä PDF:ä. Se on ISO-standardoitu formaatti, johon on integroitu sähköinen allekirjoitus.

PDF ja sähköinen allekirjoitus

Toisessa osiossa Wildin painopiste oli PDF:n ja sähköisen allekirjoituksen yhteensovittamisessa. Alkuun Wild kahlasii läpi todella kattavasti koko PDF:n historian sen synnystä (v. 1992) aina tähän päivään asti nostaten esiin vuosien varrella tulleita ominaisuuksia ja näytti myös kooditasolla, miltä PDF näyttää atomeiksi purettuna. Samaan hengen vetoon Wild kertasi myös erilaisia allekirjoitustekniikoita ja niiden eroja sekä esitteli erilaisia vaihtoehtoja sille, missä sähköisen allekirjoituksen sertifikaatteja voidaan säilyttää. Niitä voidaan säilyttää esimerkiksi SIM-kortilla, AD:ssa ja (etäluettavilla) RFID-älykortteilla riippuen siitä, millaisesta allekirjoitustekniikasta on kyse. Wild myös muistutti, ettei elektroninen ja digitaalinen allekirjoitus ole sama asia, jos niiden määritelmiä tutkitaan tarkemmin.

PDF itsessään tukee x.509 (varmenne) pohjaisia allekirjoituksia. PDF:n allekirjoittaminen on ollut mahdol-

lista jo vuonna 1999 julkaistusta versiosta 1.3. lähtien. PDF:ään on ollut mahdollista sisällyttää sähköinen allekirjoitus ja sen visualisointi varsinaiseen asiakirjaan. PDF tukee kolmea erilaista sähköisen allekirjoituksen tyyppiä, joista vain yhtä voidaan käyttää asiakirjojen pitkäaikaiseen arkistointiin tarkoitetussa PDF/A -formaattissa. Kun puhutaan PDF:sta ja sen allekirjoittamisesta tarkemmin, on käytettävissä kaksi vaihtoehtoa, joissa molemmissa on etunsa ja heikkoutensa.

Ensimmäisessä vaihtoehdossa, joka on vain PDF-formaatin ominaisuus, sähköinen allekirjoitus sisällytetään samaan tiedostoon PDF:n kanssa (embedded signature). Toisessa vaihtoehdossa, joka soveltuu myös muiden tiedostotyyppien allekirjoitukseen, PDF ja allekirjoitus ovat kaksi erillistä tiedostoa (detached signature) ja niiden välillä on linkitys.

Ensimmäinen vaihtoehto sopii hyvin sellaisiin asiakirjoihin, joissa on vain yksi allekirjoittaja, sillä PDF ei tue moniallekirjoitusta. PDF ei siis tue samanaikaista kahden tai useamman allekirjoituksen ratkaisua, joten niitä varten tarvitaan erillinen allekirjoitustiedosto varsinaisen PDF:n lisäksi. PDF/A tukee vain asiakirjojen allekirjoitusta, eikä siis sovellu esimerkiksi usean hyväksyjän työnkulkuun, jossa eri vaiheissa on useita allekirjoituksia. PDF pitää aina ensin tallentaa ja vasta sitten allekirjoittaa, jotta siihen saadaan sisältymään allekirjoitustiedot ja tarkistussummat. PDF:ään sisältyvä allekirjoitus on aina piilossa konepellin alla, mutta sen voi tuoda näkyviin graafisella ratkaisulla.

Wild painotti, että PDF:n sähköinen allekirjoittaminen ei ole vaikeaa,

mutta allekirjoituksen validointi on ongelmallista pitkässä juoksussa, sillä allekirjoituksen luotettavuus katoaa kuin muste paperista. Tästä syystä sähköinen allekirjoitus on ongelma erityisesti arkistoinnin näkökulmasta. Myös hakkerit ovat yksi uhka murtamaan allekirjoituksen luotettavuutta.

Yksi ratkaisu sähköisen allekirjoituksen säilymiseen on tehdä se uudelleen (re-sign) erilaisilla teknisillä ratkaisuilla. Kyseessä on käytännössä järjestelmän tai palvelimen tekemä merkintä esim. aikaleima, joka takaa ja todistaa, ettei asiakirjaa ole muokattu – asiakirjoja ei siis varsinaisesti allekirjoiteta uudelleen. Prosessissa asiakirja otetaan arkistosta ja sille tehdään uudelleen allekirjoitus ja aikaleima, minkä jälkeen se palautetaan takaisin arkistoon. Tämä on kuitenkin melko vaivalloista ja kallista, ja vaikka markkinoilla on ratkaisuja, joilla esim. tuhansia asiakirjoja voidaan uudelleen allekirjoittaa kerralla, eivät toimittajat mainosta tätä asiakkaan näkökulmasta halvempaa ratkaisua – ainakaan vielä.

Wild totesi, että pitkäaikaissäilytykseen liittyen on tulossa uusi ETSI-standardi, joka pyrkii ratkomaan edellä kuvattua ongelmaa. Wildillä olisi ollut tarinaa vielä vaikka kuinka paljon, mutta valitettavasti aikataulu ei antanut myöten hänen jatkaa pidempään. Toivottavasti saamme jatkossakin näitä kansainvälisiä vieraita tapahtumiin, sillä kenellekään ei ole pahitteeksi kuulla, kuinka asioita tehdään Suomen rajojen ulkopuolella.

Sopimus- ja muotovapaus

Perinteisen toimittaja- ja tuote-esitelypuheenvuoron sijaan olimme pyytäneet Signom Oy:ltä juridista

Kelan Konstantin Hyppösen puheenvuoro arvioitiin päivän parhaaksi.

näkökulmaa teemapäivän aiheeseen, ja sellainen myös saatiin. Signom Oy on yksi niistä kotimaisista yrityksistä, jotka tarjoavat sähköisen allekirjoituksen ja asiointin ratkaisuja. Yrityksen tuotteissa yhdistyvät sekä teknologinen, juridinen että käytettävyyteen liittyvät näkökulmat. Tämän kerrottuaan yritystä edustanut *Erkko Meri* taustoitti päivän aihetta kertaamalla keskeiset lait ja normit, ja nosti esiin muutamia allekirjoituksia edeltäviä seikkoja, jotka ylipäänsä tulee ottaa huomioon sopimuksia laadittaessa.

Aluksi Meri muistutti, että sopimus voi ylipäänsä syntyä hyvin monella tavalla, jopa suullisesti tai päivittäisen toiminnan kautta ilman, että on olemassa varsinaista allekirjoitettua sopimusasiakirjaa. Meren mukaan sähköisen allekirjoituksen etuja voidaan tarkastella mm. oikeustaloustieteellisestä näkökulmasta, mikä esimerkiksi sopimusten kohdalla voisi tarkoittaa hyötyjen mittaamis-

ta (aika, paikka, raha ja sopimukseen liittyvät epäselvyydet ja niiden väheneminen).

Meren keskeisin huomio on suomalaisen lainsäädäntöön sisältyvä sopimus- ja muotovapaus (tietyin poikkeuksin), joka mahdollistaa mm. sopimuksen laatimisen, allekirjoittamisen ja hyväksynnän tavalla jos toisella (suullinen, kynä, sähköinen). Siitä huolimatta hyvin monille on aikojen saatossa tullut se käsitys, että kaikilla pitää olla kirjallisena ja kynällä allekirjoitettu, vaikka tosiasia ja lain tasolla näin ei ole. Sähköinen allekirjoitus on yhtä pätevä tai jopa todistusvoimaltaan vahvempi kuin perinteinen kynällä tehty allekirjoitus.

Lainsäädäntö laahaa usein perässä, mutta tässä yhteydessä on syytä muistuttaa, etteivät lait ole este sähköiselle allekirjoitukselle, eikä lakitekstiin ole kirjattu muotovaatimuksia tunnistautumisen tavasta ja

tasosta. Yritykset voivat keskenään sopia, mikä allekirjoitustapa ja tunnistautumismenetelmä on sopiva mihinkin. Julkishallinnon kohdalla on pidettävä mielessä lait sähköisestä allekirjoituksesta ja vahvasta sähköisestä tunnistamisesta ja sähköisistä luottamuspalveluista sekä viime vuonna voimaan astunut eIDAS-asetus.

Lopuksi Meri totesi, että lainsäädäntö turvaa omalta osaltaan sen, että sähköinen allekirjoitus on yhtä hyvä, turvallinen, käyttökelpoinen ja sitova kuin tavanomainen allekirjoitus. Meren mukaan myös oikeuskirjallisuudessa ja oikeuskäytännössä on ollut jo pitkään selvää, että sähköinen allekirjoitus voi nykyisin korvata omakätisen allekirjoituksen.

Yli miljardi allekirjoitusta ja kurkistus konepellin alle

Kelan *Konstantin Hyppönen* lähestyi sähköistä allekirjoitusta hyvin monelle kansalaiselle tutun Kanta-palvelun näkökulmasta. Kanta-palvelussa on jo yli miljardi sähköisesti allekirjoitettua Sote-asiakirjaa, joten Hyppösellä on vahva kokemuspohja, josta oli mahdollista nostaa esiin mielenkiintoisia näkökulmia. Hyppönen muistutti, että Kanta on erittäin laaja palvelu, joka kehittyy ja laajenee jatkuvasti.

Kanta-palvelussa sähköistä allekirjoitusta käytetään hyvin erilaisissa tilanteissa: hoitotahdon ilmaisu, erilaiset suostumukset ja kiellot, lääkemääräykset, potilastiedot jne. Sähköinen allekirjoitus varmistaa potilastietojen eheyden ja kiistämättömyyden sekä asiakirjojen alkuperän todentamisen. Suurin osa (esim. potilasasiakirjat) Kannassa tehdyistä allekirjoituksista on tehty järjestelmällisesti allekirjoituksilla, mut-

ta sen lisäksi osa allekirjoituksista on tehty henkilökohtaisella kehittyneellä allekirjoituksella (esim. kaikki Reseptikeskuksen asiakirjat). Lääkemääräykset allekirjoitetaan lukijaan laitettavalla toimikortilla ja PIN-koodilla. Henkilökohtaisen allekirjoituksen sijasta riittää monesti pelkkä järjestelmäallekirjoitus. Teknisesti Kanta-asiakirjat ja -allekirjoitukset ovat XML-muodossa, mutta joitain vanhoja asiakirjoja on tuotu järjestelmään myös PDF-formaatissa. Kantaan on mahdollista arkistoida myös txt-, PDF/A-, JSON- ja XHTML-asiakirjoja, mikäli niiden sisältö sijoitetaan CDA-kääreeseen. Kannassa on myös toiminto, joka mahdollistaa useamman asiakirjan allekirjoittamisen yhdellä allekirjoituksella.

Erityisen mielenkiintoista Hyppösen esityksessä oli ns. kurkistus konepelin alle, kun Hyppönen näytti miltä varsinaisen asiakirjan ja allekirjoituksen rakenne näyttää XML-muodossa. Teknisesti allekirjoitus on samassa tiedostossa asiakirjan kanssa, mutta se ei ole sen varsinaisessa sisällössä.

Hyppönen totesi, että sähköinen allekirjoitus on samalla helppoa että vaikeaa. Hän myös muistutti siitä tärkeästi seikasta, ettei paperimaailman prosesseja missään nimessä kannata siirtää sellaisenaan sähköiseen toimintaympäristöön. Prosessit kannattaa analysoida tarkasti ja uudistaa prosessia samalla, kun suunnittelee sen siirtoa sähköiseen maailmaan. Asiakirjan voi esimerkiksi pilkkoa useammaksi asiakirjaksi tai vaihtoehtoisesti allekirjoittaa koko sisällön yhdellä kertaa.

Tulevaisuuden osalta Hyppönen nosti esiin mm. haasteet standardia hallinnoivan W3C:n XML Signature-standardin osajien vähyydestä

Suomessa ja vanhentuvat ja murettavat allekirjoitustekniikat. Kantaan liittyen hän mainitsi haasteiksi siihen liittyvät muut järjestelmät. Myös muutosten tekeminen vie aikaa ja ne on usein vietävä aina lääkärin työasemaan asti. Kyseessä on varsin tekninen asia, jossa oikeanlainen kommunikointi on erittäin tärkeää.

Sähköinen yritysten välisissä sopimuksissa

Erilaisia tiedonhallintaratkaisuja (EIM) tarjoavan M-Filesin *Joona Heikkinen* taustoitti, että tarve sähköisen allekirjoituksen käyttöönotolle oli tullut heidän oman liiketoimintansa vahvan kasvun ja sopimusmassan lisääntymisen myötä. Myös asiakasyritysten suunnalta oli tullut toiveita sähköisen allekirjoitusratkaisun integroimisesta M-Filesin tuotteisiin. M-Files ja sen asiakkaat toimivat kansainvälisessä ympäristössä ja myös se asetti omat haasteensa, sillä eri maissa on omat sopimuslait ja allekirjoituskäytännöt. Yksi M-Filesin käyttämistä sähköisen allekirjoituksen ratkaisuista on nopeasti käyttöön otettava globaali markkinaohjaja Docusign, joka ensisijaisesti hyödyntää allekirjoittajan tunnistamisessa sähköpostiosoitetta, mutta ratkaisu tukee myös muita kehittyneempiä tunnistautumistapoja.

Moni yleisössä mietti tässä vaiheessa sitä, riittääkö pelkkä sähköpostiosoitteeseen perustuva tunnistautuminen luotettavaan allekirjoitukseen. Heikkinen vakuutti, että hyvin monissa maissa tämä riittää, eikä ole ongelmallista. Esimerkiksi Yhdysvalloissa, Kanadassa ja Australiassa allekirjoittajan vahva tunnistaminen ei pääsääntöisesti ole tarpeellista, kun taas EU-maissa tilanne on päinvastainen.

Docusign ei täytä EU:n asettamia vaatimuksia vahvasta tunnistautumisesta, joten se ei sellaisenaan ole yhtä sitova kuin perinteinen allekirjoitus. Siitä huolimatta M-Files valitsi Docusignin ratkaisun ja Heikkinen painotti, että sopimuksen allekirjoituksen päätarkoitus on kyetä todistamaan, että sopimus on ylipäänsä tehty. Lopulta on kuitenkin kyse siitä, minkälaisen tunnistautumisen tason kaksi yritystä keskenään hyväksyvät. Heikkinen painotti, että DocuSign-allekirjoitus auttaa keräämään riittävät todisteet sopimuksen tekemisestä ja sen sisällöstä.

Docusign on myös erittäin tietoturvallinen ratkaisu sisältäen tiedostojen kryptauksen ja siirron salauksen, muutosten eston, kattavan lokituksen ja sen lisäksi se on ainoa ISO 27001 ja SSAE 16 sertifioitu sähköinen allekirjoitustuote. Yleisöstä ihmetystä ja kysymyksiä aiheutti se, että Docusign säilöo oletusarvoisesti kaikki allekirjoitetut sopimukset palvelimilleen. Tähän kohtaan Heikkinen vastasi ja rauhoitteli, että sopimusten säilyttämisestä sovitaan erikseen asiakaskohtaisessa sopimuksessa ja osa palvelimista sijaitsee EU-alueella.

M-Files on integroinut ratkaisuihinsa myös kotimaisen Signomin sähköisen allekirjoituksen, josta Heikkinen kertoi esimerkkinä Lahden Talot Oy:n ratkaisun, jossa sähköistä allekirjoitusta käytetään vuokrasopimusten allekirjoittamiseen. Signomin ratkaisun etuna on se, että se tukee myös vahvaa tunnistautumista EU-tasoisesti. Lahden Talot Oy:n tapauksessa kyse on täysin sähköisestä prosessista, jossa vuokrasopimusten laadinta, allekirjoitus ja arkistointi hoidetaan M-Filesin ja Signomin tuotteilla alusta loppuun.

Sähköinen allekirjoitus ja sopimuskulttuuri

Sopimustenhallinnan konsultti *Marita Willman* (Contractia Oy) lähestyi päivän teemaa mm. sopimushallinnan, juridiikan ja suomalaisen sopimuskulttuurin näkökulmasta. Willmanin mukaan sähköiseen allekirjoitukseen ei kannata ryhtyä sokeasti vain sen takia, että se on nyt muotia. Willman tunnusti sähköisen allekirjoituksen monet edut, mutta muistutti samalla mitä haasteita ja esteitä siihen liittyy.

Erityisen tärkeää on ymmärtää se, miten organisaation sopimukset syntyvät. Sähköinen allekirjoitus voi parantaa esim. organisaation sopimushallintaa, kun asiakirjat siirtyvät automaattisesti allekirjoituksen jälkeen organisaation sopimushallintajärjestelmään, eivätkä paperit jää lojumaan sopimusten laatijoiden kaappeihin ja pöydille. Sähköisestä allekirjoituksesta on hyötyä myös silloin, kun volyymit ovat suuret ja organisaation laatimat sopimukset ovat ns. määrämuotoisia ja standardeja sopimuksia, jotka noudattavat samankaltaista syntyprosessia alusta loppuun.

Samalla Willman muistutti, että yksi sähköinen allekirjoitus maksaa lopulta yllättävän paljon verrattuna perinteiseen kynäallekirjoitukseen. Markkinoilla on tarjolla useita hinnoittelumalleja kuten kappalehinnoittelu, kuukausimaksu ja käyttäjämäärään perustuva, mistä tulisi osata poimia oman organisaation tarpeita vastaava. Marita heitti järjestelmätoimittajien suuntaan myös kysymyksen siitä, kuinka paperimaailmasta tuttu sopimuspaperien parafointi toteutetaan sähköisessä maailmassa. Sen lisäksi Willman puhui suomalaisesta sopimuskulttuurista ja siitä miten sopimukset

ylipäänsä syntyvät – tämä on hyvä pitää mielessä, sillä aivan kaikkiin tilanteisiin ei kannata väkisin yrittää tehdä sähköistä allekirjoitusta. Etenkin jos volyymit ovat pienet, kannattaa tarkoin harkita, onko sähköisestä allekirjoituksesta merkittäviä hyötyjä.

Willman kävi yleisön kanssa hyvää vuoropuhelua siitä, ketkä ylipäänsä saavat allekirjoittaa ja hyväksyä sopimuksia. Esille nousivat virallisten nimenkirjoittajien tarkistaminen PRH:sta, organisaatioiden sisäiset allekirjoituskäytännöt, suomalaisessa liike-elämässä vahvassa asemassa oleva asemavaltuus sekä kansainvälisessä kontekstissa huomioidtavat seikat. Myös nämä asiat on syytä miettiä perusteellisesti ennen kuin siirrytään papereista sähköiseen allekirjoitukseen. Järjestelmiin ei kuitenkaan kannata rakentaa ylimääräisiä ja liian monimutkaisia luvitus- ja hyväksymissäntöjä.

Lopuksi Willman jakoi yleisölle hyödyllisiä vinkkejä sähköisen allekirjoitusratkaisun hankintaan. Organisaation tulisi tehdä sopimuksien syntytapojen kartoitus ennen sähköisen allekirjoituksen ratkaisun hankintaa. Sen lisäksi olisi hyvä selvittää, käytetäänkö organisaation sopimuksissa pääsääntöisesti omia vai vastapuolen sopimus pohjia ja onko suurimmilla sidosryhmillä jo käytössä sähköisen allekirjoituksen ratkaisu. Organisaation kannattaa tarkoin määrittellä, mitkä sen sopimuksista halutaan sähköisen allekirjoituksen ja sopimustenhallinnan piiriin. Kaiken kattavan ratkaisun tavoittelu voi johtaa epäonnistumiseen. On myös tärkeää päättää, halutaanko sähköinen allekirjoitus vain sisäiseen käyttöön vai myös sidosryhmien kanssa tehtäviin asiakirjoihin.

Mitä seuraavaksi?

Teemapäivä päätettiin Juha Anttilan vetämällä paneelikeskustelulla, jossa yleisö sekä paikalle jääneet puhujat (Hyppönen, Willman ja Heikkinen) pohtivat sähköisen allekirjoituksen mahdollisuuksia ja haasteita. Keskustelua käytiin mm. siitä, mihin eri allekirjoitustavat sopivat: milloin riittää heikko ja milloin vaaditaan vahvaa tunnistautumista.

Yleisesti oltiin sitä mieltä, että hyvin moneen tilanteeseen sopii heikompikin tunnistautumisen taso. Keskustelua herättivät myös tulevaisuuden visiot siitä, miten sähköisen allekirjoitus tulee kehittymään. Tulevaisuuden suhteen toivottiin sähköisen allekirjoituksen tulevan entistä helppokäyttöisemmäksi ja samalla uskottiin, että erilaiset sosiaalisen median tileihin liittyvät tunnistautumistavat tulevat myös yleistymään (Some-Id). Samalla tunnistettiin myös muutamia ongelmia, jotka ovat uhkana sähköiselle allekirjoituksella. Tällaisiksi mainittiin mm. toiminta monikansallisessa ympäristössä, tilanne jossa molemmilla osapuolilla on omat sähköisen allekirjoituksen ratkaisunsa ja allekirjoituksen arkistointiin liittyvät haasteet.

Sähköisen allekirjoituksen teemapäivä onnistui erinomaisesti, sillä osallistujat antoivat tapahtumalle mainion yleisarvosanan 4,2. Seuraava teemapäivä järjestetään syksyllä ja sitä ennen on tarjolla asiakirjahallinnon peruskurssi 1.-2.6.2017. Lue lisää tulevasta tapahtumasta ja yhdistyksen toiminnasta osoitteesta www.liikearkistoyhdistys.fi.

Juha Henriksson

Arkistonjohtaja
Musiikkiarkisto

Liikearkistoyhdistyksen hallitus on valinnut minut Failin uudeksi päätoimittajaksi. Täytyy heti aluksi tunnustaa, että väistyvän päätoimittajan Osmo Palosen saappaiden täyttämisen ei ole helppoa, mutta yritän tehdä parhaani. Ja onneksi tukenani on LAY:n julkaisutoimikunta sekä laaja joukko ammattitaitoisia kirjoittajia.

Olen alkuperäiseltä koulutukseltani ohjelmistotekniikan diplomi-insinööri. Kiinnostuin tietokoneista jo 1970-luvun puolivälissä. Siihen aikaan ei kouluissa vielä opetettu tietotekniikkaa, mutta opinahjossani suomalaisessa yhteiskoulussa oli kuitenkin jo silloin ATK-luokka, jossa oli parikymmentä kiloa painava tietokone varustettuna peräti kahdeksan kilotavun ferriit-tirengasmuistilla. Ohjelmia tehtiin perinteiseen tapaan reikäkortteille ja -nauhoille.

Välituntien aikana opitut tietotekniikan perusasiat auttoivat itse asiassa aika pitkälle Teknillisessä korkeakoulussakin, jossa aloitin opinnot teknillisen fysiikan osastolla vuonna 1982.

Työskentelin opintojeni ohella vuodesta 1984 lähtien Nixdorfin ja myöhemmin yhtiön toiminnan ostaneen Siemensin palveluksessa. Työtehtäviini kuului laajojen materiaalihallinnon järjestelmien suunnittelu teollisuuden ja kaupan alan yrityksille. Tuosu-tuotannonohjauksjärjestelmää käytettiin apuna muun muassa linja-autojen ja teollisuusturien valmistamisessa. Fenix-materiaalihallinnon järjestelmä oli puolestaan käytössä esimerkiksi Itellalla pitkälle 2000-luvun puolellekin.

HENKILÖT

Failin uusi päätoimittaja esittäytyy

Siirryin kulttuurialalle vuonna 1992, jolloin lähdin opiskelemaan musiikintutkimusta Helsingin yliopistoon. Musiikki on aina ollut minulle rakas harrastus. Olen soittanut muun muassa klassista musiikkia klarinetilla ja jazzia saksofonilla. Musiikin harrastajana olen kaikkiruokainen. Erityisesti sydäntäni lähellä on 1950–60-lukujen jazz, mutta kuuntelen mielelläni myös kansanmusiikkia ja populaarimusiikkia laidasta laitaan.

Musiikkitieteen opintoni etenivät vauhdilla, sillä valmistuin kolmessa vuodessa filosofian maisteriksi. Tohtoriksi väittelin kolme vuotta myöhemmin. Väitöskirjani aiheena oli saksofonisti Charlie Parkerin sävellysten soinnutus. Etnomusikologian dosentiksi minut nimitettiin vuonna 2006.

"Olen aina uskonut yhteistyön voimaan. Yhdessä saamme aikaan paljon enemmän kuin yksin puurtamalla."

Minut valittiin vuonna 1997 Jukka Haaviston seuraajaksi Suomen Jazz & Pop Arkiston johtajaksi. Vuonna 1990 perustettu Jazz-arkisto oli vähän aikaisemmin vaihtanut nimeään ja alkanut tallentaa jazzin lisäksi muutakin populaarimusiikkia. Olen viihtynyt pienessä ja ketterässä organisaatiossa erittäin

hyvin. Ensi syksynä tuleekin kulu-neeksi jo 20 vuotta siitä, kun aloitin arkistonjohtajana. Välissä on tosin ollut yksi pitempi perhevapaajakso, jolloin sijaiseni toimi ansiokkaasti *Janne Mäkelä*.

Nykyisin arkistomme käyttää nimeä Musiikkiarkisto, sillä olemme ainoa itsenäinen, palkkatyövoimalla toimiva musiikkiarkisto Suomessa. Opetus- ja kulttuuriministeriön valtionavun turvin toimiva Musiikkiarkisto huolehtii suomalaisen musiikkiin liittyvän ainutkertaisen aineiston arkistoinnista kansanmusiikkia ja taidemusiikkia lukuun ottamatta.

Tietotekniikkataustani ansiosta Musiikkiarkiston oli helppo aloittaa äänitteiden digitointi jo 2000-luvun alussa. Erityisen merkittäviä digitoinnin kannalta olivat vuodet 2004–2008, jolloin edustimme Suomea EU:n Kulttuuri 2000 -projektissa TAPE (Training For Audiovisual Preservation in Europe). Järjestimme TAPE-projektin aikana AV-materiaalin digitointiin ja säilytykseen liittyvää koulutusta ja seminaareja Suomessa. TAPE antoi myös alkusysäyksen Musiikkiarkiston hallinnoimaan digiwiki.fi-palveluun, joka on muistiorganisaatioiden yhteinen digitoinnin ja pitkäaikaissäilytyksen tietopankki.

Olen aina uskonut yhteistyön voimaan. Yhdessä saamme aikaan

Juha Henrikssonilla on pitkä kokemus arkistoalasta, vaikka yritysarkistot ovatkin uusi alue. Kuva: Jouni Eerola Musiikkiarkisto.

paljon enemmän kuin yksin puurtamalla. Olenkin osallistunut aktiivisesti arkistoalan yhteisten suositusten ja standardien kehittämiseen esimerkiksi Kansallisen Digitaalisen Kirjaston eri työryhmissä. Olen ollut mukana laatimassa muun muassa arkistosektorin arkkitehtuurikuvaus- ja yksityisarkistojen yhteisiä hankintapoliittisia linjauksia sekä oikeuksien hallintaan liittyviä metatietosuosituksia. Kuulun myös Kansallisen arkiston neuvottelukuntaan ja KDK-PAS yhteistyöryhmään.

Viime aikoina minua on erityisesti työllistänyt kirjastojen, arkistojen ja museoiden yhteinen KAM-juridiikkaryhmä, johon olen kuulunut syksystä 2016 alkaen. Olemme yrittäneet vaikuttaa EU:n tietosuojasetukseen liittyvän kansallisen lainsäädännön valmisteluun laatimalla lausuntoja ja selvityksiä. KAM-juridiikkaryhmä on lisäksi käsitellyt esimerkiksi arkistoaineis-

tojen avaamiseen liittyviä kysymyksiä kuten tekijänoikeuksia ja käyttölisenssejä.

Olen ollut vuosien varrella mukana lähes kahdenkymmenen eri kulttuuriperintöyhdistyksen, tieteellisen seuran tai urheiluyhdistyksen puheenjohtajana, sihteerinä tai hallituksen jäsenenä. Parhaillaan kuulun esimerkiksi Arkistoyhdistyksen hallitukseen. Yhtenä tavoitteenani Failin päätoimittajana onkin lisätä Arkistoyhdistyksen sekä Failin ja Liikearkistoyhdistyksen välistä yhteistyötä.

Olen kirjoittajana kokenut, sillä olen työskennellyt tietokirjailijana apurahojen turvin usean henkilötyövuoden ajan. Olen kirjoittanut muun muassa musiikilliset elämäkerrat neljästä suomalaisen populaarimusiikin keskeisestä vaikuttajasta eli Toivo Kärjestä, Erik Lindströmistä, Rauno Lehtisestä ja Jaakko Salosta.

Olen myös kirjoittanut kymmeniä artikkeleita ja levykansitekstejä. Parhaillaan on työn alla laajat artikkelit suomalaisesta jazzista kahteen kansainväliseen jazzin historioteokseen.

Otan mielihyvin vastaan Failin päätoimittajan tehtävät. Lehti on mielestäni mainiossa kunnossa *Osmo Palosen* reilun kymmenen vuoden työrupeaman jäljiltä. Failin sisältö on monipuolinen, kiinnostava ja asiantunteva. Faili on myös nostanut oivasti esiin monia arkistoalaan liittyviä ajankohtaisia kysymyksiä. Tarkoitukseni on tuoda tähän toimivaan kokonaispakettiin mukaan omat laajat yhteistyöverkostoni sekä monipuolinen kokemukseni ja osaamiseni.

YKA:N HALLITUKSEN puheenjohtajaksi valittiin Marita Jalkanen (Kansan arkisto, kuvassa) ja hallituksen jäseniksi Arto Alajoutsijärvi (Toimihenkilöarkisto), Lena Karhu (Svenska Centralarkivet), Petri Tanskanen (Työväen arkisto) ja Hannele Toropainen (Porvarillisen työn arkisto). Kuva: Pia Pursiainen.

. AYJ1

Posti Green

FAILI

FAILI on Liikemarkistoyhdistyksen julkaisema ainoa suomalainen asiakirja- ja tiedonhallinnan sekä arkistoinnin ammattilehti. Lehti kertoo neljästi vuodessa monipuolisesti alan koti- ja ulkomaisista tapahtumista, ihmisistä ja ilmiöistä sekä tutkimuksesta ja koulutuksesta. Liikemarkistoyhdistyksen **jäsenille Faili sisältyy jäsenmaksuun, yhteisöjäsenmaksuun** sisältyy **kaksi** Failin vuosikertaa.

Failin **tilaushinta** on **66 €** ja päätoimisille opiskelijoille **16,50 €**. Tilauksiin ja jakeluun liittyvissä asioissa ottakaa yhteyttä yhdistyksen sihteeriin sähköpostilla sihteeri@liikemarkistoyhdistys.fi tai puhelimella 044 551 2029.

Liity Liikkariin!

LIIEKARKISTOYHDISTYS on tiedonhallinnan asiantuntijaorganisaatio. Yhdistyksen jäsenenä olet osa yhteisöä, joka **kehittää** erilaisten **organisaatioiden tiedonhallintaa**. Jäsenistö koostuu yritysten lisäksi arkistoista, julkisen hallinnon toimijoista ja järjestöistä sekä niissä työskentelevistä tiedonhallinnan asiantuntijoista. Yhdistys järjestää jäsenilleen **koulutusta** ja tutustumisia kiintoisiin kohteisiin. Sen lippulaiva on **Liikemarkistopäivät**, joista ilmoitetaan erikseen.

Tule mukaan toimintaan, **jäsenmaksu** on **50** euroa vuodessa **henkilöjäseniltä** ja **250** euroa **yhteisöjäseniltä**. Maksuun sisältyy Failin vuosikerta, yhteisöille kaksi. Liittyä voi ottamalla yhteyden sihteeriin sihteeri@liikemarkistoyhdistys.fi tai 044 551 2029.

www.disecc.fi

DISECCIN ARKISTOPALVELU

- Luotettavia arkistohallintaratkaisuja
- Tallennus- ja säilytyspalveluita
- Koulutusta ja konsultointia
- Digitointia

ASIAKKAITAMME: ELKA, Espoo, Helsinki, Päivälehti, Tampere, Turku, UKK, Xamk ja YLE

DISECC

ASiantuntevaa, ammattimaista ja ihmisläheistä palvelua vuodesta 2004

LUOTETTAVIA ARKISTOPALVELUITA YRITYKSILLE

- konsultointi
- seulpta
- analoginen säilytys
- digitaalinen säilytys
- digitointi
- tietopalvelu

elka

SUOMEN
ELINKEINOELÄMÄN
KESKUSARKISTO

e-posti@elka.fi • puh. 015 321 340 • www.elka.fi